

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimki nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oglasila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oglasilo enkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oglasila, t. j. vse administrativne stvari.

Gospodarske črtice.

I.

e—. Če naše gospodarske razmere na Kranjskem sploh preudarjamo, ne moremo prezreti kranjske hranilnice. Važnost tega zavoda za naše gospodarske razmere pa po našem mnenju vendar obstoji le v tem, kar bi moral storiti, ne pa v tem, kar v resnici stori. Se ve da, če tu o važnosti kranjske hranilnice govorimo, mislimo si le njeno važnost v koristnem oziru, ne pa v škodljivem. Žalibog, treba nam bo tudi o zadnjem govoriti, kajti mi ne bomo mogli opustiti, da ne bi opisali negativne strani tega zavoda upliva na naše gospodarske razmere. Sit venia verbo če tedaj naše opazke napravimo, ker to le v prid našega gospodarstva storimo. Kranjsko hranilnico so l. 1820. ustanovili nekateri ljubljanski meščanje, njim na čelu tedanji slavni župan Hradecky.

Namen ustanovljenja takega zavoda je bil, „da (hranilnica) vsakemu, posebno pa manj premožnim ljudem ponuja priliko, kako morejo svoje prihranjene krajcarje na obresti nalagati in s časoma pomnožiti ter s tem vzbujati in oživljati delavnost in varčnost.“ (§. 1. hran. pr. *) Ta izrečni namen se ujema z dotičnimi določbami hranilničnega regulativa z dne 2. septembra 1844 le s to izjemo, da regulativ omejuje namen hranilnic na to, da se le manj premožni vrsti ljudstva prilika dá, nalagati svoj prihranjeni denar na obresti.

Nalog naš nam bode, da pretresujemo, je-li in kako je izpeljala in še dandanes izvršuje kranjska hranilnica ta svoj blagi namen.

Najpoprej si oglejmo, so li hranilnična pravila v soglasji z zgoraj omenjenim regulativom in so li takošna, da nam izvrševanje proglašene namene osigurajo. Omenili smo, da se kranjska hranilnica

*) Tukaj kakor povsod citiramo od besede do besede slovenski tekst hranilničnih pravil.

ne more prezreti, če se o gospodarskih razmerah na Kranjskem govori in da ona tedaj na te naše razmere upliva. Uže iz te obteznane okoliščine sledi, da se kranjska hranilnica nij držala svojega prvotnega namena, ampak da ga je potisnila na stran in da je vsled tega to postala, kar ne bi smela nikoli biti, namreč velik denaren zavod. To je temveč obžalovati, ker je ta zavod danes v rokah le nekaterih izbranih množ, katerim nečemo odrekati, da so poštenjaki, ki so pa, — kakor znano, — la fleur fine one stranke na Kranjskem, katera dan za dnem zgubiva tla mej ljudstvom.

Po obstoječih pravilih se nahaja vse vodstvo hranilnice v rokah „hranilničnega društva“. — §. 2. hran. pr. predpisuje: „Le avstrijski državljan, ki prosto smejo gospodariti s svojim premoženjem, ki v Ljubljani stanujejo in imajo vse politiške in državljanske pravice, morejo biti udje tega društva; njih število je neomejeno.“

Po tem takem more postati ud hranilničnega društva vsak pošten mož, ki v Ljubljani stanuje in ima one lastnosti, katere prej citirana določba zahteva, kajti število udov je neomejeno.

Ta določba je zares liberalna in omogoči vsakemu, ki se zanima za kranjsko hranilnico in za njene koristne namene, da vstopi v društvo, kar bi le temu bilo v korist. Ali zadnji stavek tretje alineje §. 8. opravičnega reda določuje: „Vsak ud ima tudi pravico nasvetovati nove ude, vendar se mora tak nasvet najmanj 14 dni pred obnim zborom predlagati hranilničnemu ravnateljstvu“. — Ta določba je uže manj liberalna, kajti ud more le tisti postati, katerega drug ud hranilničnemu ravnateljstvu za to predlaga. Celo praktičnost te določbe še le takrat razvidimo, kadar si ogledamo število 44 sedanjih udov, potem si pa sine ira et studio premislimo, koga bi mogli ti gospodje kot novega uda nasvetovati! — Toda vendar nahajamo mej udi tudi — beli vrani — gospoda Franca Sou-

vana in gospoda dra. Zupanca, oba moža iz našega tabora; mogoče je tedaj, da bi si vendar jeden izmed teh dveh upal priporočati udom moža družega političnega mnenja, kakor so vsi drugi udje hranilničnega društva. Tak predlog gre na ravnateljstvo in ravnateljstvo določi, ali naj se nasvetuje obnemu zboru vzprejem priporočanega mej ude, in obni zbor ga še le vzprejme v društvo. (§. 7. in 12. uprav. reda).

Ker je ogromna večina sedanjih 44 udov hranilničnega društva sestavljena iz nasprotnega in celo nam sovražnega tabora, je jasno, da mož našega političnega mišljenja ne bode nikoli v hranilničnem društvu kot ud svojih močij, naj bodo še tako izvrstne, mogel porabiti v prid kranjske hranilnice. To dobro vemo in na tem nam za danes tudi nij ležeče.

Kar hočemo dokazati, je le to, da je tak način ponavljanja društvenega, po katerem si udje nove ude izbirajo, nevaren in da je tudi v protislovju s hranilničnim regulativom.

Uže sedaj vidimo, da so mej udi zastopane cele družine. V teku let se lahko zgodi, da se upliv teh obitelj s tem pomnoži, da bodo drugi sorodniki v društvo poklicani, in kakega lepega dne bo kranjska hranilnica v rokah jedne družine, in nepotizmu so potem duri in vrata odprta. — Mi bi lahko še naprej razpravljali, kam da pelje ta princip, pa prepuštimo rajše vsakemu posameznemu, da pomisli nasledke takih zares čudnih določeb.

§. 22. hranil. regul. določuje, da mora v pravilih natanjko izrečeno biti, kako se ima hranilnično društvo ustanoviti, ponavljati in pa zrušiti; potem na kak način naj se sprejemajo novi udje, in v §. 2. je določeno, da se ustanovitev hranilnic le onim društvom sme dovoliti, katerim se z mirno vestjo uprava takega zavoda more prepustiti.

V pravilih kranjske hranilnice je le rečeno, kdo ima pravico koga novim udom sprejeti ali pred-

LISTEK.

Natalija.

(Poslovenila Janja Miklavčič.)

Deset let pozneje.

(Dalje.)

III.

Isti večer bila je gospa Ten Berghe sama doma. Mož je bil z doma. Pavl in Henrijeta, ki sta pred malo dnevi došla z Leyden-a, sprehajala sta se z Vero. — Baroninja je v svojej sobi pisala zapisnik vseh cvetlic, pri čemer jej je sicer Lujiza pomagala.

„Vendar uže jedenkrat pridete“, nagovori jo baroninja, ne ozri se na njo. „Dolgo vas nij bilo a vendar nijste dolgi pot peš hodili?“ —

„Da, a šla sem hitro in zelo sem trudna!“

„In tako blede ste; kaj je vas doletelo? Uže pri kosilu bili ste nenavadno tiha.“

„Dà, milostna gospa, nekaj zelo važnega!“

„Kako resni ste! — Ali nesreča? — Morebiti moj mož...?“

„Ne, ne, umirite se, gospa! — Samo mene zadeva! Včeraj sem rekla, da ostanem pri vas!“ —

„Da, in gotovo se mi je odvalil kamen od srca pri vašem poročilu.“

„A danes vas prosim, da me odpustite iz službe!“

„Vi me zapustite? Lujiza, zakaj vendar? Kaj se je zgodilo?“ —

„Morebiti se kmalu vrnem. A povedati vam hočem vse, vse; žalostno svojo osodo! —“

Pazljivo jo je poslušala baroninja in strmela začudenja. „Ruska kneginja! O zakaj ste me tako varali?“

„Varati vas nijsem hotela — a hotela sem biti prosta, — hotela služiti vam udano, kar bi mi kot kneginji ne bilo možno.“

„Meni pa se je zdelo tako imenitno, imeti poljsko grofico za tovaršico. — Sedaj hočete bivati pri umirajočem svojem otroku in kot tujka? Lujiza, skoro vas čujem, kakor v sanjah.“

„Ah, da bi tako bilo — a žalostna istina je!

Hrepenenja ona umira po svojej materi. Bog je tako dober, da naju skupaj spelje — ali smem tedaj odreči?“

„Gotovo ne, idite k njej! — Ubogo dete, kako neusmiljenega očeta imaš, da ti mater drago odpahne radi vere, katero sem se le po vas učila čislati. Nehčem vas zadržavati otroku vašemu, moram vas odstopiti.“

„Hvaležna sem vam, milostna gospa!“

„Ne imenuj me več tako! Klicaj me le Marijo, ako smem tudi jaz kneginjo Dalmačin še dalje Lujizo zvati.“

„Dalmačin! Ime to — sem skoro pozabila!“

„Lujiza, ali nij bil oni mož pri grškej cerkvi, ko si rekla, da si zavrgla ponujeno srečo — tvoj mož?“ —

„Dà, gospa — ljuba prijateljica!“

„In oni gospod v krasnej vojaške uniformi?“

„Bil je on!“

„O koliko si morala prestati! Nič čuda! — saj so tvoje oči govorile tako globoko tugo!“

„Bog mi je bil na strani in z njegovo pomočjo nijsem težo svojih bolečin občutila.“

lagati; kako se pa društvo obnavlja, o tem nij besedice določenega. Ponavljanje društva se vrši, kakor je gori omenjeno, in mi moramo ta način ponavljanja smatrati takim, ki ne daje poročta, da naj se uprava zavoda bode mogla izpeljati tako, kakor regulativ zahteva.

Hranilnično društvo samega sebe v §. 25. hranilničnih pravil „stanovitno društvo“ imenuje. In v resnici — stanovitno je! Se ve da v drugem pomenu, kakor je v pravilih izrečeno. Ta stanovitnost je jednaka stanovitnosti mlake, in ravno ona je kriva, da je hranilnica kranjska svojemu prvotnemu namenu odtegnena bila in da ne samo ne upliva na naše gospodarske razmere tako, kakor bi morala, temveč, da celo škodljivo upliva.

Dokaz tega s številkami prihranimo si za drug članek.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 11. decembra.

V svojej zadnji seji dognala je **državna zbornica** drugo čitanje budgetnega provizorija za prvo četrt prihodnjega leta. Levica je letos molče obsedela; molče in rezignirano je tedaj odbijala brez debate in izjave državi pravico pobirati davke ter z njimi vzdržati državno gospodarstvo. Tudi se je opazovalo, da so nekateri levičarji glasovali z večino, drugi pa se umaknili v hodnike ter tam ostro obsojevali politiko svoje stranke. Grof Coronini s svojo stranko glasoval je za provizorij. — Na to nadaljevala se je generalna debata o obrtni noveli in se v toliko dovela do konca, da v današnji seji skoro gotovo samo še poročevalec grof Belcredi govori in se potem glasuje za prehod v specialno debato. Poslušalstva se je bilo jako mnogo zbralo, posebno iz obrtnega stanu, ki se je hotelo iz lastne skušnje prepričati, kateri poslanci da bodo glasovali za njegove interese. Za novelo govorili so štirje poslanci, Wurm, knez Alojzij Liechtenstein, Löblich in grof Mieroszewski. K posebnim izrednim govorniškim činom prištevati se mora govor Liechtensteinov. Jasno in prepričevalno držal se je govornik jedra vprašanja ter ga obravnaval s konservativnega stališča. Ta govor njegov, stvaren in globokomišljen, imel je v sebi plemenito polemiko brez osebne ostrine in je bil bogat primernih prilik. Govor ta pomenja velik parlamentaričen čin in je gotovo najboljši, kar se je doslej o obrtni postavi govorilo.

V saboto stavljal je v „Českem klubu“ dr. Mattuš predlog, da naj bi se ustanovile samostojne obrtne kamore in se revidirala postava z leta 1868, zadevajoča trgovinske in obrtniške zbornice. Ta predlog objavil se bode uže v jednej prihodnjih sej zbornici ter so vodje desnice jednoglasno sklenili priporočati ga vsem klubom v vzprejem.

Coroninijev klub se formalno nij še konstituiral, nego je samo še le obravnaval načrt svojega programa, katerega je sestavil baron Švegelj. Ta program naglašja neomahljivo nastajanje za avstrijsko državo, blagovoljnost proti vsem narodnostim, zmetuje vsako fakično opozicijo in odvisnost od vlade. Klub se bode oficijelno imenoval neodvisnega ter se jutri popolnem ustanovil; do sedaj ima 19 članov; južni Tirolci mu ne hoté pristopiti.

Zjedinjena levica je tako rekoč javno priznala svoj fiasko glede svoje socijalno-politične reforme. Chlumecky je namreč v imenu cele levice prosil predsednika dr. Smolko, da naj njihov dotični predlog še le po Božiču nastavi na dnevni red, čemer je predsednik ustrege. Iz tega se pač jasno vidi, da je bilo levičarjem le za zvonjanji lesk in efekt; sedaj se morajo še le pripravljati na svoj samim sebi zadani pensum.

Zadnje čase govorilo se je mnogo o imenovanju novih parov. Upati je sicer, da bi se tudi brez tega dognale h koncu predloge o budgetnem provizoriju, rekrutnem kontingentu, izrednem stanju v Dalmaciji ter znabiti tudi novela šolske postave. Trdi se celo, da grof Taaffe posebno nastoji na tem, da se zadnja novela vzprejme pri sedanjih razmerah v gospodski zbornici. Vendar pa se vzlic vsem oficijoznim dementijem vzdržuje vest o imenovanju peterih novih članov gospodske zbornice; mej temi se imenujejo Lebomieski, biskup Dunajewski in Czedik.

Iz južne **Dalmacije** se poroča: „Pretečeni petek zjutraj napali so kmetje s puškami žandarmerijsko patrlo, ki je spremljaje zatvorence prišla mimo vasi Pobori. Mej tem ko so se žandarji branili, posrečilo se je arestantom ubežati; kakor se čuje, je jeden žandarjev usmrten, drugi pa ranjen. Da nij to samo slučaj, sodi se iz tega, da se je uže popoldne istega dne vkljub dežju in viharju poslalo v Pobre iz Buduve pol kompanije lovcev in deset žandarjev in iz Kotora ravno toliko vojakov, ki so vzeli seboj živeža za pet dni.“

Vnanje države.

Poročali smo uže o tajnej protinihilistnej družbi na **Rusku**. Veliko število dijakov petrograjskega vseučilišča predalo je one pozive k pristopu v to antinihilistno ligo oblastnjim in pri tej priliki dejali so dijaci ironično, da jim postava ostro zabranjuje pristop k tajnim družbam in ob enem zapoveduje, da se morajo dotična pisma oddati oblastnjim. Po besedah postave tedaj položé corpus delicti v roke oblastnj. Koj drugi dan dobé dijaci iz mesta samega pismo s tako-le vsebino: „Ne moremo si kaj, da bi Vam ne izrazili svojega prav posebnega priznanja za to, da niste le odbili povabilo k pristopu v antinihilistno ligo, temveč da ste to povabilo kot občenevarno stvar predali oblastnji. Vaše počenjanje je bilo povsem pravilno. Eksekutivni komitet.“ Temu podpisu pridejan je bil v potrdilo svoje pravilnosti pečat, ki je znan iz prejšnjih izjav socijalno-revolucionarnega eksekutivnega komiteta; torej nij lahko misliti, da bi bilo rečeno pismo ponarejeno ter vse le kaka šala.

Na **Bulgarskem** se je na podlagi mnogoterih skupnih posvetovanj zunaj parlamenta sklenilo, da se ima revidirati ustava. Imenoval se je uže komisijon, obstoječ iz treh senatorjev in štirih poslancev sobranja, kateremu se je naročilo natanko naznačenje onih členov, ki se imajo pregledati in predrugačiti. Pričakuje se, da pride ta predlog o reviziji precej po votiranju budgeta pred parlament, in da se bodo koncem januarja volili zastopniki v revizijske kamore. — Volitve prvega reda v narodno sobranje so sedaj uže znane. „Pol. Corr.“ poroča se iz Sredca, da so se vršile povsod v lepem redu ter izpale ugodno za kneza Aleksandra. Kandidati liberalcev prodrli so le v malem številu. Pričakati pa nam je še natančnejih poročil o teh volitvah; temu „lepemu miru“ nij nič kaj verjeti.

Sultan vzprejel je nasvet nemškega generala v **turskej** službi, Kähler-paše, da se imajo ustanoviti vzgledni polki konjikov, pešcev, topničarjev in drugih vrst vojakov, v vsem vkupe šest polkov. Tem polkom zapovedalo bode šest nemških častnikov, ki bodo zadobili pravico komandujočih generalov. Sedaj se dela o tem, kako naj bi se vojaki uvrstili v te vzgledne regimente. — Maršal Fuad paša je zopet prost. On ostane v Carigradu v svojej prejšnji službi. Tudi Derviš paša izpustili so iz zapora; poveljnik razpuščene čerkeske straže, Mehemed Daghestanli pa bode prognan.

Dopisi.

Iz Spodnjega Roža na Koroškem 8. decembra. [Izv. dop.] Borovljani začenjajo uže sami priznavati, da se njihovih izdelkov največ speča po slovanskem svetu, da so naročila z Nemškega le malostna. Čemu tedaj pusté, da se v njih šolah nemščina še na dalje šopiri? Zadnjič so vendar jedenkrat pokazali, da si ne dajo več zapovedovati od tujcev in posebno ne od takih, ki škilijo tja v Prusijo, češ, tam se nam rodi „Mesija“. — Veliko je Borovljanov, ki žele, da bi se njih deca v šoli naučili slovenski brati in pisati, veliko jih goji tudi opravičene želje, da bi se v šoli poučeval in kot obligaten predmet upeljal srbsko-hrvatski jezik, ki je nam Slovencem uže po naravi naj bližji, ker radi priznavajo, da je le tam doli na jugu za Borovlje bodočnost. Do sedaj bali so se, objaviti take želje privandranim Prusom in prusjakom, ki so se na vsak način hoteli usiliti za „jerober“. Nij ga bila v bližini kraja, kjer bi se bil za volitvo, posebno v občinski zastop, tako malokdo brigal, kakor v Borovljah. A letos je pri tej priliki precej vrelo in vse bilo na nogah. Nehotoma spominam se pri tem znane basni „O ježi in lisici“. Posebno tu vdodačena je slabost: poprijemati se vsega, kar je tujega, in odlikovati z Nemškega privandrane gospode in si jih staviti za svetilnike. Nij čuda, da ti tujci postanejo potem oholi, neznosni in hočejo zapovedovati. Posebno pa se postavlja Prus z imenom Oskar Werner, ki si je pred nekaj časom v Borovljah kupil domačinstvo (ali je uže avstrijsk državljan?) in je ravnatelj pri tukajšnjih fužinah, ki so lastnina nekega Gustava Voigla. Werner zdi se nam vodja tajne zadrage, ki neprestano ruje in ščuje proti domačinom, katerej zadrugi je slovenščina trn v peti. Ker so ti tujci uže nekoliko let vedno godli „tajč, tajč“, in so domačini se tako spozabili, da so za njimi kar po taktu plesali, vzrastel je tem pionirjem pruskega mostu greben tako močno, da so uže sami sebi verjeli in mislili, da se da županski sedež res kupiti za navadni „Gabelfrühstück“. A spodletelo jim je.

V 4. dan oktobra, ko se je obhajal god presvitlega cesarja, je ta zadruga prvokrat pokazala očitno svoje mišljenje, kajti organist, ki je ob jednom tudi „Chormeister“ p-evskemu zboru, skril se je rajši pevcem, da mu nij bilo treba orgljati in voditi pevce pri cesarske sv. maši. Od tega časa bile so razmere

„Jutri naj te torej uže zgubim?“

„Da, samo nečesa bi vas še prosila?“

„I to bi bilo?“

„Spričevalo mi dajte — a rabite moje prejšnje ime.“

„De Roode? Dobro! — odreči ti nečem ničesar. Sedaj pa glej, kaj bom vse o tebi pisala!“

Spisala je spričevalo v francoskem jeziku, prepolno hvale in slednjič opombo, da se le s teškim srcem loči od nje.

Potem sta sedeli še dolgo časa v živem pogovoru — in konečno se poslovili s solznimi očmi.

Lujiza je šla v svojo sobo — a spati nij mogla. Pokleknila je in molila, zlati križec pritiskaje na prsi; molila za njega, za bolno dete, katero, komaj najdeno, bode morala uže zopet zapustiti.

Naslednje jutro prepeljala se je v Ševening. Gospa Moustiers in nje varovanka šetali sta ravno na terasi pred mestom.

Radosti se je Nataliji zjasnil obraz — videč Lujizo prihajati naproti.

„Kako si mi ti dobra!“ pozdravlja jo, „vedno sem mislila o tebi in o njej, o katerej si mi pra-

vila. Tako sem hrepenela po tebi; kaj ne, da me več ne zapustiš?“

„Ne, nič več!“

„Ali greš z gospodično Marijo, Lili?“ — vpraša jo gospa Moustiers — in proti Lujizi: „Dajte mi torbico, ponesem jo domov, vi pa se sprehajajte z Lili. Strežaj pride takoj po kovčeg; bodite brez skrbi!“

Gospa Moustiers ju zapusti in Natalija se srčne radosti nasloni na novo tovaršico s tako sladkim, srčnim nasmehljajem, da je uboga mati v tem trenutku pozabila vse prestane boleti.

IV.

„Danes ti bodem pa vse povedala — celo svojo povest; ali me hočeš poslušati?“ déla je nacega jutra.

„Nič rajši nego to!“

„Ali res? Pa saj nij nič interesantnega na njej!“

„Vse, kar tebe zadeva, mene zanima!“

„Tedaj čuj!“

„Ali te ne bode preveč utrudilo?“

„O ne, danes se počutim prav dobro!“

„V pretečenih dneh imela si večkrat vročnico in danes — —“

„Menim zopet, da bo bolje. A vendar dvomim in radi tega se moram podvzati!“ dé deklece, ne sluteč, kako oster meč so bile te besede za materino srce.

„Tedaj govori, — a znebi se one misli na smrt!“

„Tega ne morem. A vendar sedaj ko vem, da mi mati še živi, ne hrepenim več umreti; kedaj jo bodem videla?“

Hud boj je Lujizo veljalo, da je nij stisnila k sebi in jej razodela tajnost, hranjeno v prsih, — a bila je previdna.

„Potrpi ubožica, potrpi — a prični povest!“

„Čuj tedaj! Jaz si moje mame ne morem predstaviti, tudi nijmam nikake slike od nje — a videla sem jo češče v sanjah; bila je tebi zelo podobna, in zato me vedno neka skrivna moč k tebi vleče.“

„Ali ti oče nij nikoli pravil o njej?“

„Nikedar! Pač jedenkrat vprašala sem po mami, a pogledal me je tako divje, da nijsem se več upala vprašati.“

„Nij ničesa odgovoril?“

(Dalje prih.)

meji lojalnimi domačini in privandranimi tujci precej oblačne. Slednji shajali so se vedno pogostejše in stikali glave vkupe v posebnej sobi pred dvema leti sem došlega krčmarja in vsakdo je znal, da se nekaj kuha. In res je nekega večera, vračaje se iz omenjenega shoda, prilomastil jeden izmed te zadruge v krčmo k P. in menda v prevelikej vinskejadi nadušenosti začel prorokovati: da Borovljani niso sposobni še na dalje imeti občinsko upravo v svojih rokah itd. Tega pa nij hotel razlagati, da mu sedanji župan tudi radi tega nij po volji, ker neče pustiti peči race in purane in prirejati pojedine. — Ta glas, ki je potrdil stari pregovor: „da vino vse iz sebe vrže“, opozoril je domačine, kakor tisti psiček naše vojake, da jih Turki niso zajeli. Ko je dotičnik drugi dan zvedel, da so znane vse tajne nakane, divjal je in kričal, a bilo je prepozno. Borovljanska gostoljubnost proti „importiranim“ se ne sme v velik greh šteti, ker do sedaj se je tu veliko gledalo na to, da se obdrži pri tem in onem gospodu „kundschaft“. Pri zadnji volitvi, kjer je trebalo discipline, moralo se je vse to pustiti iz ozira in to bilo je jedino sredstvo, da nij splezal na županski sedež pruski „Wanderbursche“, ki nij niti pedi svojega nepremičnega premoženja. Pri tej volitvi ste tedaj Borovljani dosti jasno pokazali, da še niste tako popačeni, kakor bi vas protiaustrijski „privandraci“ radi pred vsem svetom črnili, ker ste je pustili na sramoti in niste marali za tisti „Gabelfrühstück“, katerega se je jedini Fr. Rebernik udeležil. Naj mu dobro tekne! — Velikokrat ima gospoda oči, da pravice ne vidi in ušesa, da resnice ne sliši! Pri nekej sosednej občini pa se išče dlaka v jajci — in občina bode morebiti primorana, iskati pomoči na najvišjem mestu. Ravno v tej pruskej kovačnici bil je skovan protest proti poslovenjenju Glinjske šole, kateri je imel mnogo „falsificiranih“ podpisov in so ga prav pridno podpisovali odpadniki iz družega šolskega okraja. Na ta protest so se mogočno opirali pri znanaj šolske komisiji v Glinjah, a podpisov si nijso upali pokazati. Tako je orožje v rokah naših nasprotnikov in njih zaštitnikov v raznih stanovih.

Domače stvari.

— (Resignaciji.) Gosp. Fran Potočnik, stavbeni svetnik v pokoji odložil je mandat kot mestni odbornik ljubljanski. — Gospod E. Kramar odpovedal se je tajništvu c. kr. kmetijske družbe kranske.

— (Dramatično društvo) priredilo je včeraj svojo 270. predstavo v dvorani Čitalnice ljubljanske. Predstavljale so se tri jednodejanske igre, vse tri s prav dobrim uspehom. Prva „Šolski nadzornik“, katero je po Trifkoviči malo površno poslovenil g. Malovrh, predstavljala se je prav povoljno in gladko. V prvi vrsti omeniti je Zvonarjeve (Jelice), ki kaže poleg brdke vnemnosti tudi izredno nadarjenost in obeta zlasti za uloge jednega „genre“ postati prav dobra moč. Gospica Petrinska (Katra), katera je sodelovala v vseh treh igrah, odlikuje se po čistem izgovarjanju, pravilnej in premišljenej igri, lepej postavi in se kaže v primerno jako kratkem času uže prav vdomačeno na odru, „ki pomenja svet“. Ker je, kakor čujemo, njena marljivost jednaka njenej nadarjenosti, bode njena dramatična bodočnost gotovo izredna. Izmed gospodov sta v prvi igri posebno dopala Brežanski (Popovič) in Zbiljan (Petrovič), tudi Kranjec (Stanko) je dobro sodeloval, Samovič (Kragulj) pa svojim jeclanjem vzbujal veselost. V drugej igri „Oče so rekli da le“ so razen uže omenjenih gospic Petrinske (Aurora Mrak) in Zvonarjeve (Jerica) k vspehu pripomogli: gospica Gospodska (Liza, mesarja Debelca hči), gospica Polanska (Doroteja) g. Lord in Danilo. Prvi se je kot mesar (Debelc) kaj možato in oblastno postavljaj po odru in zadostil svojej ulogi popolnem, drugi (g. Danilo) pa je uže star znanec, ki nam je bil še vsigdar po godu. Gosp. Brežanski je kakor v prvi igri nadzornika, tako v tej pisatelja dra. Ljuboslava predstavljaj tako dobro in zmerno, da se mu mora čestitati. V zadnjeji uže mnogokrat

igranej igri „Svojeglavneži“ omeniti je kot nova moč gosp. Gorazd (Danilo), ki kaže lepe zmožnosti, prijetno vnemnost in sploh mnogo sposobnosti za jednake uloge. Marsikdo, čitajoč to oceno, bi utegnil nevoljen opomniti, da samo hvalimo, da imamo v rokah samo gladež, ne pa tudi krtače. Tacemu odgovarjamo, da ne moremo inače, ker so se vse tri igre zares prav dobro igrane in sicer tako, kakor bi od diletantov, ki se vadijo stoprav nekoliko dnij, ne bili nikdar pričakovali. Vse igralke in vsi igralci obnesli so se v istini odlično, a igre bile bi izpale še boljše, da nij v zadnji dan obolel dosedanji jako izurjeni šepetalec, katerega nij bilo moči nadomestiti. Iznimši le tri osebe, postavilo nam je dramatično društvo zgolj nove moči na oder. No vspeh bil je tolik, da smejo gospodje, ki so v vodstvu, z nami vred biti zadovoljni. Obširneje poročilo za danes nij možno, pri prvi prihodnje predstavi pa bomo podrobneje se pečali s posamičnimi predstavljajci. Za danes samo še to, da so bili sicer vsi sedeži poprodani, da je bilo mnogo občinstva, da smo pa vender mnogo domoljubov videli, katerih — nij bilo.

— (Jour fixe) literarnega in zabavnega kluba preteklo soboto bil je dobro obiskovan in izredno zabaven. Običajno berilo prevzel je g. dr. Dolenc, čitajoč nam svoje „Spomine na maturo“, v katerih je v novič pokazal svoj nenavadni pripovedovalni talent. To z živim priznanjem vzprijeto berilo bode tiskano v „Zvonu“, kjer bode vsacemu čitatelju v zabavo. Izmed vokalnih in instrumentalnih prednašanj omeniti je zlasti po g. Parmi komponirana in klubu naklonjena „Jour fixe-koračnica“, katera se je vsled obilega odobravanja in rokopleske ponavljala. G. dr. Zarnik spominal se je v obširnem prostem govoru dveh slavnih mrtvecev: Nemškega pesnika Gottfrieda Kinkel-a in slovaškega „Slomškega“ Daniela Licharda. Glede prvega poudarjal je zlasti, kako barbarično se je postopalo z ujetim pesnikom v Spandau-u, govoreč o Lichardu pa je osvetlil sedanje razmere Slovkov. Tudi ta govor bode tiskan in tako pristopen širšim krogom.

— (Pevski zbor ljubljanske Čitalnice) ima v torek zopet svojo redno vajo ob 8. zvečer, na kar se opozarjajo uljudno vsi gg. pevci. V prihodnji nastopi pevski zbor uže na Silvestrov večer v Čitalnici, torej se je v tem kratkem času nadejati marljive udeležbe malobrojnih pevskih poskušanj.

— (Vojvoda Meklenburški), ne vlada joči, ampak vladajočega brat in zet kneza Windischgrütza, peljal se je pretekli četrtek s svojo soprogo v Novovas pri Blokah obiskat znano „zamaknjeno“, od koder se še do včeraj nij vrnil. „Zamaknjena“ menda še nij imela tako imenitnega obiska, ki jej bode služil za novo reklamo.

— (Stolna cerkev ljubljanska) dobila je o priliki patrocinija krasen „luster“ iz blestečega stekla in brona, ki jako dobro pristoji zadnje poletje okusno obnovljenej notranjosti.

— (Mesečni živinski somenj) zadnje soboto bil je prilično dobro obiskan. Goveje živine prignalo se je nad 300 glav. Mesarji iz Pulja, Trsta in Gorice pokupili so do 150 glav, ljubljanski mesarji kakih 50 glav. Cene so bile visoke, posebno za pitano živino. Konj je bilo le kakih 100 in malo kupčije, sešeno ker Lahov nij bilo.

— (Red porotnih obravnav) četrte porotne sešije, katera se pričinja z današnjim dnevom, je naslednji: 11. decembra: Matevž Hribar, uboj, načelnik sodišču: deželne sodnje predsednik g. Grčar, zagovornik dr. Suppan; 12. decembra dopoldne: Kavkelj Jakob, teška telesna poškodba; predsednik sodišču g. dr. Kapretz, zagovornik dr. pl. Schrey; 12. decembra popoldne: Rihtaršič Jarnej, spolsko posilstvo; načelnik sodišču dr. Kapretz, zagovornik dr. Julij Wurzbach; 13. in 14. decembra: Jubant Andrej, Elizabeta in France, Breznik France in Breznik Janez, ponarejanje novcev. Predsedoval bode sodišču pl. Zhuber, zaslišanih bode petnajst prič, zagovarjali pa bodo zatožence gg. dr. Munda, dr. Papež in dr. Pfefferer; 15. decembra dopoldne: Blaž Evgenija, detoumor; predsednik sodišču dr. Kapretz, zagovornik dr. Zarnik;

15. decembra popoldne: Likovič Andrej, teška telesna poškodba; predsednik sodišču dr. Kapretz; 16. decembra dopoldne: Trost Miha, uboj; predsednik sodišču pl. Zhuber, zagovornik dr. Zarnik; 16. decembra popoldne: Rožanec Janez, uboj; predsednik sodišču pl. Zhuber, zagovornik dr. Ahahzh; 18., 19. in 20. decembra: Možina Frančiška in Kovačič Matevž, umor (blizu Lavrice, o katerem smo o svojem času poročali); predsednik sodišču je deželne sodnje predsednik g. Grčar, povabljenih je pet in trideset prič; 21. dec.: Tomažič Janez, goljufija; predsednik sodišču deželne nadsodnje svetovalec dr. Kapretz; 22. decembra dopoldne: Pogorelec Jerica, požiganje; predsednik sodišču pl. Zhuber; 22. decembra popoldne: Smuk Pavel, uboj, predsednik sodišču pl. Zhuber; 23. decembra dopoldne: Rebec Jurij, spolsko posilstvo; 23. decembra popoldne: Pangeršič Andrej, uboj. Nekaj obravnav se še uvrsti.

— (Iz odboro ve se je slovenskega učiteljskega društva) dne 4. decembra. Glede g. Kavšekovega predloga za pomikanje učiteljev v službi, katerega je občni zbor odboru odstopil, spoznalo se je za umestno, o tej stvari javno po časnikih razpravljati, in po prihodnje deželne učiteljske konferenci predlagati na višje mesto. Glede družega predloga o všteti učiteljskih službenih let za penzijo, ima se s prošnjo do prihodnjega deželne zbor obrniti. Dalje se je razgovarjalo o predlogih stavljenih od učiteljev na kmetijski šoli na Slapu. O prvem predlogu, glede večkratnega izdavanja učiteljskega lista „Učit. Tovariša“, ostane za sedaj kakor je bilo, sicer se pa ravna po številu naročnikov. Na gospodih učiteljih je tedaj, se li ima list po večkrat izdajati ali ne. — Za učiteljske predplače se ima peticija na prihodnji deželni zbor ponoviti. O predlogu glede knjige, v katero naj bi se zapisovale opombe g. dež. nadzornika o priliki nadzorovanja poslovenih šol prešlo se je na dnevni red. Glede predloga za izredno sklicivanje vseh slov. učiteljev v Ljubljano reklo se je, da se tako po štatutih sklicujejo vsako leto občni učiteljski zbori, učitelji naj se teh dejanski udeležujejo. — Razpravljalo se je dalje o nakupu primernih slik za učiteljsko sobo, ter se nekemu g. učitelju spiše pismena zahvala za darovano krasno sliko.

— (Iz Iga pri Ljubljani) se nam poroča, da se je tam ustanovila „prostovoljna požarna bramba“. Dotična ustanovljena pravila predlože se sl. vladi v potrjenje še v teku tega tedna.

— (Drugi tolminski evangelij,) ki se bere drugo adventno nedeljo. V tistem času pa se je raznesel glas, da pride gospodar ogledat svojo pokrajino in obiskovat svoje podložnike. Tedaj je sklical viši nadzornik velike hlapce skupaj rekoč: Dajte račun o svojem početju, da bodem poročal gospodu našemu. In prišel je prvi hlapec ter je rekel: Ovbe, ovbe, oče in nadzornik moj, kako prestanem pred tvojim obličjem? Glej, svojo domačo družino sem zanemarjal in iskal sem veselja in postrežbe pri sosedinjah. Toda ti si usmiljen, zatoj odpusti svojemu hlapcu. Nadzornik pak je govoril in rekel: Potolaži se, ti zvesti in zanesljivi hlapec; ker si skrbel, da se množi prebivalstvo naše pokrajine in število podložnikov gospoda našega, te bodem priporočil njegovej milosti! In prišel je za njim drugi, ki je bil po oderuških obrestih nabral veliko bogastvo in preklinjali so ga siromaki onega kraja, ker jih je stiskal in tlačil do krvi. K temu je pa nadzornik rekel: Ker nijsi zakopal talenta, katerega si bil dobil, ampak pridobil ž njim mnogo mnogo talentov srebra in zlata, pohvalil te bodem pri gospodu in priporočil te bodem njegovej milosti. — Tretji hlapec pak je prišel, ki je bil izsušil močvirje one pokrajine in pregnal iz dežele mrzlico, ki je tamošnje stanovnike nadlegovala. K temu je pak nadzornik govoril rekoč: Kjer je bilo poprej močvirje, imaš sedaj rodovitno polje in sosedje te blagrujejo, ker si jih rešil nadloge; čemu bi ti tedaj bila še pohvala pri gospodu? Idi z Bogom, ker imaš vsega dovolj. In za njim je prišel pismouk, siv starček, ki je bil osivel v službi gospodovi in ki je bil v velikem spoštovanju pri ljudstvu; kajti

njegove besede so bile modre kakor sv. pismo in zdrave kot arnika. Tudi njega je poslal nadzornik brez obljube, kajti rekel je, da je zavest izpolnjene dolžnosti najvišje plačilo na svetu. Ko je pa množica to slišala, je govorila rekoč: Glejte, tisti, ki so zaslužili pohvalo, šli so prazni od tod, ker sedaj gospodujejo otroci tega sveta. Ko bodo pa gospodovali otroci luči, bodo oni, ki so bili danes pohvaljeni, zvezani in vrženi v vnanje teme, kjer bode jok in škripanje z zobmi! Letó so besede tolminskega evangelija in Bog naj nam grehe odpusti.

— (Duhovenske premembe v tržaške škofiji.) Dosedanji župnik stolne cerkve g. kanonik Vinko Battalia se je župniji odpovedal in za župnika je imenovan g. kanonik Andrej Sterk. G. Ant. Fabris imenovan je oskrbnikom za Golgorico. G. Andrej Mikiša pride za pomočnika v Lindar. G. J. Leben gre za duhovnega pomočnika v Lavran.

— (Razpisana) je služba okrajnega ravnatelja v Kostanjevici. Letna nagrada 400 gold. Prošnje do konca t. m. na okrajno glavarstvo na Krškem.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Budimpešta 11. decembra. Vsled sobotnega dogodka v zbornici bil je včeraj popoldne mej Rohonczy-jem in državnim tajnikom Hieronymi dvoboj na pištole. Vsak ustrelil je dvakrat, a nobeden nij bil ranjen.

Aleksandrija 11. decembra. V Politeama-gledališči bil je mnogobrojen shod, pri katerem se je vzprijela resolucija, da se takoj pred konsulat izvedo demonstracije in da se takoj zahteva izplačilo odškodnine za škode vsled požigov in ropov. Skoraj vsi konsuli obljubili so brzojavno obrniti se do svojih vlad. Francoski konsul izrekel je vrhu tega bojazen, da, ako se plačilo odlašja dlje časa, bi utegnili nastati resnejši nemiri v nižjih krogih ljudstva. Angleški konsul odsoten.

Loterijne srečke 9. decembra.

V Linci: 69, 35, 6, 3, 19.
V Trstu: 85, 47, 74, 75, 26.

Umrli so v Ljubljani:

6. decembra: Bertranda Terezija Kunauer, usmiljena sestra, 32 let, Kravja dolina št. 11, za kronično tuberkulozo.
7. decembra: Ivana Koman, uradniškega sluge hči, 8 let, Vogelne ulice št. 7, za osepniciami.

Tujci:

10. decembra.

Pri **Slonu**: Modera z Dunaja. — Novak iz Zagreba. — Herz z Dunaja. — Ladstätter iz Gradca. — Sterbstein z Dunaja. —
Pri **Malič**: Lucka z Dunaja. — Kesler iz Celovca. — Mally iz Tržiča.

Tržne cene v Ljubljani

dné 9. decembra t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	64
Rež,	5	20
Ječmen	4	23
Oves,	2	76
Ajda,	4	55
Proso,	4	87
Koruza,	4	55
Leča,	8	—
Grah,	8	—
Fižol,	9	—
Krompir, 100 kilogramov	2	69
Maslo, kilogram	—	96
Mast,	—	88
Špeh frišen	—	72
„povojen,	—	78
Surovo maslo,	—	90
Jajca, jedno	—	2 1/2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	56
Telečje	—	48
Svinjsko	—	46
Koštrunovo	—	28
Kokoš	—	35
Golob	—	16
Seno, 100 kilogramov	2	86
Slama,	1	87
Drva, trda, 4 kv. metre	7	—
„ mehka, „	4	50

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Dunajska borza

dné 11. decembra.

(izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	76 gld.	55	kr.
Srebrna renta	77	20	„
Zlata renta	94	75	„
5% marona renta	91	40	„
Akcije narodne banke	825	—	„
Kreditne akcije	289	70	„
London	119	—	„
Srebro	—	—	„
Napol.	9	46	„
C. kr. cekini	5	64	„
Nemške marke	58	40	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	117	75
Državne srečke iz l. 1864	100	168	50
4% avstr. zlata renta, davka prosta	94	55	„
Ogrska zlata renta 6%	118	65	„
4%	85	50	„
„ papirna renta 5%	84	50	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	114	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118	70	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98	20	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104	50	„
Kreditne srečke	100 gld.	174	75
Rudolfove srečke	10	18	75
Akcije anglo-avstr. banke	120	119	50
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	219	—	„

Št. 18.474.

(771—1)

Razglas

Po obrokih z visokim c. kr. ministerskim ukazom dné 28. marca 1881 drž. zak. št. 30 določenih, morajo se vse zadnjikrat leta 1879 cementirane, prometu služeče mere, kot metri, lesene mere za suhe pridelke in mere iz kovine za tekočino, dalje vsi leta 1880 zadnjikrat cementirani uteži, tehtnice, lesene mere za tekočino in kositerske posode za mleko še v teku tega leta proti plačilu polovice takse cementirati. To se dotičnim trgovcem in obrtnikom naznani z dostavkom, da bode treba od 1. januarja 1883 za cementiranje zgoraj omenjenih mer, utež in tehtnic celo takso plačati in da se bode razen tega zaradi neponovljenega cimeta proti posestniku kazensko postopalo.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 5. decembra 1882.

Župana namestnik.

Št. 8048.

(772—1)

Razglas.

Dné 15. januarja 1883 bo pri c. kr. okrajnem glavarstvu v Postojni dražba, pri kateri se bodo vsa dela in druge potrebščine za popravilo cerkve in farovža v Košani oddalo.

Cenjeno je vse na 6319 gld. 68 kr.

Plani, preudarki in pogoji se vsak dan lahko tukaj pregledajo.

Podvzetniki so povabljeni!

C. kr. okr. glavarstvo v Postojni,

dné 1. decembra 1882.

Na prodaj

je nova hiša pri farnej cerkvi, jeden četrt ure od južne železniške postaje, s 4 sobami, 3 obokanimi kletmi in s 1/4 orala velikim vrtom, po zelo ugodnih pogojih. — Kje? pove upravnistvo „Slovenskega Naroda“.

(773—1)

Komí

za prodajalnice špecerijskega in mešanega blaga išče se z novim letom; zahteva se poštenost, solidnost in priljudnost. Komi naj bode srednje starosti. Prodajalnice se odda iz proste roke pod ugodnimi pogoji tudi v najem z vsem založenim blagom. — Kje? pove upravnistvo „Slovenskega Naroda“.

(765—3)

Na prodaj

je travnik dveh košenj, ki meri blizu 17 oralov (johov), v Ajdovskem okraji, po zelo ugodnih pogojih. — Kje? pove upravnistvo našega lista.

(763—3)

Umetne

(574—30)

zobe in zobovja

postavlja po najnovejšem ameriškem zistemu v zlatu, vulkanitu ali celulojdu brez bolečin. Plombira z zlatom itd.

Zobne operacije izvršuje popolnem brez bolečin

zobni zdravnik A. Paichel,

poleg Hradeckega mostu, v I. nadstropji.

Št. 18.702.

(770—1)

Razglas.

Proračuni dohodkov in stroškov za leto 1883 mestne blagajnice, ljudske šolske zaklade, sirotinske zaklade, meščanske zaklade, ustanovne zaklade in pa zaklade o mestnem posojilu so, kakor veleva občinski red za ljubljansko mesto, od 11. do 19. decembra t. l. v magistratnem ekspeditu razpoloženi za splošno pregledovanje in se bodo kakeršne koli opazke o tej zadevi tukaj sprejemale in od mestnega odbora pretehtovale, ki ima izdelati preudarke.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 9. decembra 1882.

Župana namestnik.

Lepo posestvo

je prostovoljno na prodaj v Zatičini. Hiša z jednim nadstropjem in drugim gospodarskim poslopjem stoji na lepem kraju ravno pred okrajno sodnijo ter je pripravna za krmo in prodajalnice. Pri hiši je tudi nad 6 oralov njiv in nekoliko senožeči in nad 7 oralov mladega gozda. Kdor želi kupiti omenjeno posestvo, izve vse bolj natančno pri posestniku h. št. 58 v Zatičini.

(762—2)

Pravo naravno

pomuhljevo jetrno olje,

prilagojeno po prostem odtoku jedna vrh druge naloženih svežih jeter, ne zamenjati ga s čiščenim ali pa s takim, ki se zadobi iz skisanih jeter. Vsepešneje kot vsaka druga vrsta tacega olja, ki se prodaje v trgovini, se posebno uporablja proti škrofeljem, rahitidi, plućnici, kroničnim oprham itd. itd. — V steklenicah à 60 kr. (10 steklenic 5 gld., za klgr. 2 gld.); spojeno z železnim jodirjem posebno vsešno v steklenicah po 1 gld. (10 steklenic 8 gld.) prodaje in razpošilja s poštnim povzetjem

G. PICCOLI,

lekarnar „pri angelji“ v Ljubljani, Dunajska cesta.

(696—7)

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodeci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihnjenost, kislo podiranje, ščipanje, katar v želodeci, zgago, da se ne nareja pretek in pčeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v želodeci, preobloženje želodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper boleznii na vrani, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na dunajske cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimnovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celji: lekar J. Kupferschmied. V Kranju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik. V Radovljici: lekar A. Roblek. V Sežani: lekar Ph. Ritschel. V Črnomlju: lekar Ivan Blažek.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisnene besede: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravljen varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nemale teh znakov istinitosti, naj se zavržejo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučajji takoj naznajo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci.

(487—66)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.